

Har multicolor

pentru vremuri cenușii

VI

Acest material nu este un studiu biblic, ci un
ghid pentru studiu biblic.

Grupuri de ucenicie
Biserica Baptistă „Harul”
Titan-București
mai
2017

1 Petru 4:7-8 Sfârșitul este aproape...*Sfârșitul tuturor lucrurilor este aproape.**Fiti înțelepți dar, și**vegheați în vederea rugăciunii.**Mai presus de toate,**să aveți o dragoste fierbinte unii pentru alții,**Căci dragostea acoperă o sumedenie de păcate.***ADEVĂRUL APROFUNDAT ȘI APLICAT*****Harul în adâncime și în acțiune*** (Ezra 7:10; Iacov 1:25)

Petru se apropie de încheierea epistolei sale și reazăză toate adevărurile menționate în lumina sfârșitului. Dacă sfârșitul și judecata lui Dumnezeu sunt iminente, cum ar trebui să trăiască credincioșii din biserică? Petru sugerează că ar trebui să se roage mai mult și în mod mai înțelept, dar și să-și manifeste dragostea frățească mai intens.

Sfârșitul tuturor lucrurilor este aproape... asta poate însemna că evenimentele importante din planul de răscumpărare al lui Dumnezeu s-au împlinit și că suntem foarte aproape de revenirea lui Hristos. De obicei oamenii descriu istoria umanității din perspectiva imperiilor și a regilor care au dominat într-o anumită perioadă, însă scriitorii biblici, inspirați de Duhul Sfânt, înțeleg istoria omului ca o istorie a răscumpărării. De la Geneza la Apocalipsa, istoria biblică este o istorie a răscumpărării. Tot ce a urmat căderii omului în păcat, respectiv chemarea lui Avraam, Moise și exodul din Egipt, monarhia davidică, exilul în Babilon și reîntoarcerea, nașterea Mântuitorului, moartea și învierea Lui, înălțarea la cer și coborârea Duhului Sfânt, toate acestea au adus drama răscumpărării la ultimul act, perioada Bisericii. Din perspectiva aceasta, sfârșitul este aproape.

Caută în Noul Testament pasaje care vorbesc despre acest adevăr, că revenirea Mântuitorului este „aproape” sau că va avea loc „în curând”.

Termenul ***sfârșitul*** nu are doar sensul de „capăt”, „punct terminus”, ci în terminologia biblică ***sfârșitul*** înseamnă și scopul pentru care toate acestea s-au împlinit, adică răscumpărarea întregii creații, a omului și reinstaurarea domniei lui Hristos peste creație. Aceasta este o interpretare a istoriei din perspectiva biblică a răscumpărării. Împlinirea deplină a istoriei mântuirii se va împlini odată cu revenirea lui Hristos. Acesta este „sfârșitul” pe care îl așteaptă creștinii și care este aproape.

Cum ar trebui să ne pregătim pentru revenirea Domnului?

Ce anume din programul tău săptămânal, din deciziile tale, arată că aștepti revenirea lui Hristos?

Ce ai schimba în programul săptămânal dacă ai ști sigur că Isus vine săptămâna viitoare? De ce?

Petru consideră că cei care au devenit creștini ar trebui să realizeze că sfârșitul acestei perioade a Bisericii și revenirea Mântuitorului pot surveni oricând și, în consecință, ei ar trebui să fie înțelepți și să vegheze în privința rugăciunii.

Expresia tradusă prin **Fiți înțelepți!** în original este „să aveți o gândire sănătoasă”, care înseamnă „a fi sănătos la minte, a avea capacitatea de a gândi și a evalua situațiile în mod matur și corect.” (cf. Luca 8:35; Romani 12:3; Tit 1:13; 2:1, 8). Gândirea sănătoasă a creștinului care Îl așteaptă pe Isus să revină se concentrează asupra priorităților spirituale și a sfințirii vieții (Matei 6:33; 1 Ioan 3:2-3). Acest discernământ spiritual este influențat de viața de rugăciune și influențează modul în care ne rugăm.

Termenul **vegheați** mai este folosit de Petru în 1:13, fiind tradus cu „fiți treji”. În ambele contexte termenul indică o atitudine a minții, care trebuie păzită de influențe care o pot fie îmbolnăvi, fie adormi. O minte sub influența alcoolului sau a drogurilor sau a ideilor nocive nu mai poate gândi sănătos. Este extrem de important să ne păzim mintea de influențele spirituale care ne adorm vigilența în ce privește venirea Domnului, prioritățile Împărăției Lui și sfințirea vieții.

Cum poți păstra mintea într-o stare de alertă în ce privește revenirea Domnului?

Ce anume ne poate distra atenția de la prioritățile Împărăției lui Dumnezeu pe pământ?

Ce se întâmplă cu un creștin care nu veghează? De ce?

Cum recunoști un credincios cu o gândire nesănătoasă în ce privește viața de credință?

Ce emisiuni de la televizor (jocuri pe calculator, filme, site-uri) te ajută să te pregătești pentru revenirea Domnului? De ce?

Expresia *în vederea rugăciunii* este mai exact, conform originalului, „în privința rugăciunilor”. Acest plural ne comunică faptul că Petru nu ne avertizează pur și simplu că trebuie să ne rugăm, ci mai degrabă că rugăciunile noastre ar trebui să fie mult mai adecvate, eficiente și alerte, ținând cont de faptul că trăim în această eră a sfârșitului. Creștinii care înțeleg această perspectivă, care au această percepție asupra istoriei, ar trebui să fie capabili să se roage mult mai înțelept, rugăciunile lor bazându-se pe cunoașterea pe care o au în privința vremurilor și pe o evaluare matură a situației în care se află. Putem deduce din acest îndemn că ar trebui să ne rugăm foarte specific, concret, cu pasiune în timp ce citim ziarul, ascultăm știrile, mergem la serviciu sau pur și simplu atunci când vedem ce se întâmplă în jurul nostru.

Ce evenimente ne confirmă că sfârșitul istoriei este aproape?

Ce legătură ar trebui să fie între rugăciunile tale și sfârșitul tuturor lucrurilor?

Dacă cineva ți-ar asculta cu atenție rugăciunile (altcineva, în afară de Dumnezeu), ar fi convins că sfârșitul este aproape? De ce?

Revizuieste săptămâna aceasta modul în care te rogi și motivele pentru care te rogi. Ce schimbări crezi că trebuie să faci?

Cum ar trebui să te rogi din perspectiva sfârșitului pentru:
sufletul tău _____

familia ta _____

credincioșii din Biserica „Harul”

cei necredincioși

Dacă sfârșitul este aproape și creștinii cred asta, ar trebui să o dovedească nu doar prin rugăciunile lor, ci și prin dragostea lor unii față de alții. Petru folosește aici termenul pe care l-a folosit și în 1:2, „dragoste fierbinte” sau „cu căldură”. Ceea ce adaugă aici este o motivație în plus. Dragostea *acoperă o mulțime de păcate*. De aceea și Hristos le-a poruncit cu tărie

și în mod repetat urmașilor Lui să se iubească unii pe alții. El nu le-a recomandat să facă cursuri de management relațional sau psihoterapie (și acestea sunt bune, dar nu suficiente), ci le-a spus să se iubească unii pe alții. Isus a știut că urmașii lui vor greși unii față de alții, dar a mai știut și că ceea ce îi va ajuta să gestioneze cel mai bine relațiile este dragostea. Aceeași idee se regăsește și în Proverbe

Există o lege spirituală care ne dovedește că acolo unde dragostea *agape* e din abundență, greșelile sau păcatele relaționale între creștini sunt foarte ușor depășite, trecute cu vederea sau rezolvate. Unde dragostea *agape* lipsește dintre frați și surori, fiecare cuvânt și fiecare gest, oricât de mic, este privit cu suspiciune, greșit interpretat și, în consecință, conflictele sunt din

10:12 „Ura stârnește certuri, dar dragostea acoperă toate greșelile”. Când Pavel vrea să rezolve problemele relaționale din biserica din Corint, găsește că cea mai bună cale este dragostea, care „acoperă totul, crede totul, nădăjduiește totul, suferă totul”. (1 Corinteni 13)

Petru ne îndeamnă să prevenim cu „dragoste fierbinte” răceala care poate apărea oricând între noi. De unde putem dobândi această dragoste fierbinte unii pentru alții?

1 Petru 4:9-11 Buni ispravnici ai harului multicolor

*Fiți primitori de oaspeți între voi,
fără cârtire.*

*Ca niște **buni ispravnici***

***ai harului felurit al lui Dumnezeu,
fiecare din voi să slujească altora***

după darul, pe care l-a primit.

Dacă vorbește cineva,

să vorbească cuvintele lui Dumnezeu.

Dacă slujește cineva,

să slujească după puterea, pe care i-o dă

Dumnezeu:

pentru ca în toate lucrurile

să fie slăvit Dumnezeu

prin Isus Hristos,

a căruia este slava și puterea

în vecii vecilor! Amin.

ADEVĂRUL APROFUNDAT ȘI APLICAT

Harul în adâncime și în acțiune (Ezra 7:10; Iacov 1:25)

O dovadă a dragostei față de frați este primirea de oaspeți. Petru înțelege că din perspectiva sfârșitului cine are proprietăți sau o casă trebuie să o aibă deschisă pentru frați. **Fiți primitori de oaspeți** însemna în primul secol a-i primi pe cei cărora li s-au răpit averile (Evrei 10:34), pe creștinii fără adăpost, pe cei flămânzi și persecutați. Această ospitalitate însemna pe lângă sacrificii materiale și riscuri mari asumate (Fapte 18:1-3). De aceea exista și ispita cârtirii, a nemulțumirii, când erau îndemnați să-și deschidă casele unii pentru alții.

Cum crezi că stăm cu primirea de oaspeți noi astăzi? Argumentează.

Ai fi gata să primești în casa ta creștini refugiați din Siria sau Irak? De ce?

Când a fost ultima oară când ai chemat frați și surori din Biserica „Harul” la tine acasă? De ce? Cum a fost?

Când ai fost ultima dată în vizită la cineva din biserică?

Expresia *fără cârtire* înseamnă „fără bombăneli, fără a murmura, fără a te plânge”. Știm din Vechiul Testament că ori de câte ori evreii cârteau împotriva lui Moise sau din pricina lipsurilor, ei, de fapt, cârteau împotriva lui Dumnezeu. Și Pavel spune în 1 Corinteni 10:10 „să nu cârtiți cum au cârtit unii din ei”.

Porunca „fiți primitori de oaspeți între voi” nu este mai puțin importantă decât „să aveți o dragoste fierbinte unii pentru alții”. Putem găsi multe motive și justificări pentru a nu ne primi unii pe alții în casele noastre.

Care crezi că sunt motivele pentru care nu suntem primitori de oaspeți astăzi?

Ce te împiedică să chemi săptămâna viitoare frați și surori din grupul de ucenicie la tine acasă?

Cum crezi că pot fi depășite aceste piedici?

Care crezi că sunt beneficiile ospitalității?

Ce îți place mai mult: să primești musafiri sau să fii musafir? De ce?

Deși ospitalitatea trebuie să fie față de toți oamenii, Petru subliniază că trebuie ca frații din biserică să se primească unii pe alții în vizită. De ce?

Dacă sfârșitul tuturor lucrurilor este aproape și Isus ar putea reveni în orice clipă, acest adevăr ar trebui să determine și slujirea noastră. Înțelegerea vremurilor din perspectiva istoriei răscumpărării ne influențează modul în care gândim și ne rugăm, modul în care ne manifestăm dragostea unii față de alții în relațiile din biserică și modul în care slujim. În acest verset sunt câteva expresii

Darul se referă la un dar spiritual, despre care vorbește pe larg Pavel în 1 Corinteni 12 și 14. Sujirea pe care ne-o cere Dumnezeu nu trebuie făcută prin abilitățile noastre sau spre onoarea noastră, ci trebuie făcută în calitate de administratori ai harului lui Dumnezeu.

foarte importante: „buni ispravnici”, „har felurit”, „fiecare din voi”, „să slujească altora”, „darul primit”. Petru presupune că fiecare din noi, cei care suntem creștini într-o biserică locală, am primit un dar diferit de al altora, cu care ar trebui să-i slujim pe alții.

Expresia ***har felurit*** înseamnă „har multicolor” (expresie care dă și titlul studiului de față). Ideea e că Dumnezeu dă daruri diferite pentru a împlini diferite nevoi în momente specifice. Nu înseamnă că un om are un singur dar și nici că are acel dar o dată pentru totdeauna.

S-ar putea ca Dumnezeu să îți dea un anumit dar pentru o situație specifică, să-și arate harul în acea împrejurare, dar după aceea să nu mai manifeste acel dar prin tine (vezi Pavel prin care Dumnezeu a vindecat mulți

oameni bolnavi și care totuși nu-l poate vindeca nici pe Timotei, nici pe Trofim, nici pe sine însuși). Același cuvânt „felurit” din 4:10 este folosit de Petru în 1:6, în expresia „prin felurite încercări”. Întotdeauna darurile lui Dumnezeu se sincronizează cu nevoile sau încercările. Un bun administrator al harului felurit știe să slujească în fiecare situație specifică cu darul adecvat. A fi un bun ispravnic înseamnă să nu-ți îngropi darul primit (vezi pilda talanților), dar și să îl folosești într-un mod adecvat, înțelept.

Ce daruri pentru slujire crezi că ai primit de la Dumnezeu?

Pe cine slujești cu ele și cum?

Povestește o situație când nu ai administrat corect darul primit? Ce ai învățat?

De ce crezi că mândria sau meritele personale nu au ce căuta în slujirea creștină?

Ce se întâmplă dacă vrei să slujești fără să fi primit un dar specific pentru slujirea aceea?

Povestește cum ai experimentat harul divers, multicolor al lui Dumnezeu în situații diverse.

Slujirea poate fi cu vorba sau cu fapta, astfel că Petru le spune celor care slujesc cu vorba „cine vorbește să vorbească cuvintele lui Dumnezeu”. Această atenționare se adresează celor care slujesc având daruri care presupun vorbirea, cum ar fi darul de evanghelist, învățător, păstor, profet etc. Nu înseamnă că tot ce spune un predicator de la amvon sunt cuvintele lui Dumnezeu, ci că el ar trebui să fie preocupat să proclame rostirile lui Dumnezeu consemnate în Biblie.

Termenul pentru „cuvintele lui Dumnezeu” este **logia** care înseamnă „oracolele, zicerile lui Dumnezeu” și este folosit în Fapte 7:38, cu referire la cuvintele revelate lui Moise pe munte.

Slujirea cu fapta menționată de Petru în continuare se referă la toate categoriile de slujiri. Acestea ar trebui să aibă următoarele caracteristici: **după puterea** pe care o dă Dumnezeu și **spre slava lui Dumnezeu** prin Isus Hristos. Asta înseamnă că nu slujesc nici cu resursele mele, nici pentru beneficiul meu. De la Dumnezeu primesc puterea și lui Îi returnez slava. Care este atunci câștigul meu? „Bine, rob bun și credincios!” Calificativul primit de la Dumnezeu pentru slujirea noastră ne este singura răsplată și ar trebui să ne fie suficientă. Iar gloria lui Dumnezeu ar trebui să ne fie singura motivație.

Este interesant că Petru inserează tocmai aici o doxologie, adică o rugăciune de proslăvire a lui Dumnezeu. **A căruia este slava și puterea în vecii vecilor. Amin!** Trebuie remarcat că puterea de slujire primită și slava pe care trebuie să și-o ia Dumnezeu din slujirea noastră reapar în această rugăciune de laudă.

Ce se întâmplă când slujești prin puterea ta și nu a lui Dumnezeu?

Dă exemple de slujire prin puterea umană și efectele ei.

1 Petru 4:12-16 Nu vă mirați... Bucurați-vă...

Preaiubiților,

*nu vă mirați de încercarea de foc din mijlocul vostru,
care a venit peste voi ca să vă încerce,
ca de ceva ciudat, care a dat peste voi:*

Dimpotrivă,

bucurați-vă,

*întrucât aveți parte de patimile lui Hristos,
ca să vă bucurați și să vă înveseliți și la arătarea slavei Lui.*

*Dacă sunteți batjocoriți pentru Numele lui Hristos,
ferice de voi!*

Fiindcă Duhul slavei,

Duhul lui Dumnezeu,

se odihnește peste voi.

Nimeni din voi să nu sufere

ca ucigaș, sau

ca hoț, sau

ca făcător de rele, sau

ca unul care se amestecă în treburile altuia.

Dimpotrivă,

dacă suferă pentru că este creștin,

să nu-i fie rușine,

ci să proslăvească pe Dumnezeu pentru numele acesta.

ADEVĂRUL APROFUNDAT ȘI APLICAT

Harul în adâncime și în acțiune (Ezra 7:10; Iacov 1:25)

Având în vedere încheierea cu „Amin” din versetul 11 și începutul versetului 12 cu „preaiubiților”, se poate considera că Petru a încheiat o parte a epistolei și a început o altă parte, însă citind conținutul părții care începe, realizăm că nu este diferit de cel anterior. Petru a vorbit despre suferința credincioșilor încă din primul capitol, iar în acest pasaj continuă să vorbească despre „încercarea de foc din mijlocul vostru”. Se poate înțelege că până la 4:11 Petru a vorbit despre suferința aceasta a credincioșilor în mod

general și ipotetic, iar acum se referă la o încercare specifică cu care se confruntau în acel moment destinatarii săi. De asemenea, trebuie să ne aducem aminte că Petru se adresează în această epistolă creștinilor din zece sau chiar mai multe biserici din Asia Mică (vezi 1:1).

Petru numește necazul specific prin care trecea biserica **încercarea de foc**. Asta ne duce cu gândul și la mențiunea din primul capitol în care vorbește despre purificarea credinței prin cuptorul suferinței, la fel cum aurul este purificat prin foc. Aceeași idee se regăsește în Proverbe 27:21. Petru le dă scopul cu care a venit încercarea, ca să vă încerce, adică să vă testeze, să probeze calitatea credinței voastre.

Dacă vedem scopul lui Dumnezeu în spatele necazurilor, asta ne ajută să devenim mai puternici în credință și să-i dăm mai multă slavă lui Dumnezeu. Dacă pierdem din vedere acest scop, necazurile devin ceva ciudat, neașteptat și de neînțeles. Ceea ce aduce lumină în bezna suferinței este tocmai înțelegerea și acceptarea scopului spiritual. Doar așa putem înțelege bucuria la care îi îndeamnă Petru, în locul mirării. „Nu vă mirați... Bucurați-vă!”

Expresia **Duhul slavei** face trimitere la norul în care cobora slava lui Dumnezeu și se așeza peste cortul întâlnirii sau în templul lui Dumnezeu. Batjocura pentru numele lui Hristos este o confirmare că îi aparții lui Hristos, la fel cum coborârea norului era o confirmare în Vechiul Testament a slujitorilor lui Dumnezeu (vezi răscoala lui Core, Datan și Abiram).

Petru este consecvent înțelegerii sale, conform căreia întâi vin patimile și apoi slava (1:11, 5:10). Bucuria în suferință este posibilă doar dacă reușim să vedem dincolo de ea (Evrei 12:2). Te bucuri când împărtășești din patimile lui Hristos, știind că te vei bucura și la arătarea slavei Lui. Când vorbim de suferință este important să știm pentru cine suferim și cu ce rost. Bucuria la care se referă Petru aici este cea menționată în 1:6, acea bucurie spirituală, bucurie în Domnul. Un exemplu concret de suferință este batjocura pentru Numele lui Hristos. Dar pentru un creștin

aceasta este o binecuvântare, fiindcă în acel moment Duhul slavei se odihnește peste el. Creștinul este acum locul prezenței lui Dumnezeu, casa duhovnicească în care coboară slava lui Dumnezeu. Trupul nostru este templul Duhului Sfânt.

Ai fost vreodată batjocorit pentru că ești creștin? Povestește o experiență.

Cum te-ai simțit? De ce?

Ți s-a întâmplat ca o suferință să te ajute să te sfințești și să crești în credință? Cum?

De ce ar trebui să te simți binecuvântat când ești batjocorit pentru Hristos?

Ce poți face pentru cei care te batjocoresc?

Cum ai experimentat mângâierea și ajutorul Duhului Sfânt în momentele de batjocură?

Ce poți face ca să nu te rușinezi că ești creștin și nici să nu dai înapoi când suferi batjocuri?

Petru are grijă să avertizeze că nu orice fel de suferință trebuie văzută ca o binecuvântare, ci doar suferința pentru numele lui Hristos. În versetele 15 și 16, el creează un contrast: suferința pentru că ești creștin și suferința pentru că ești făcător de rele (ucigaș, hoț sau indiscret, băgăcios). Unii creștini pot suferi pentru că sunt neînțelepți sau chiar rău intenționați. Este o eroare să spui că suferi pentru Hristos, când tu, de fapt, suferi pentru că te-ai amestecat „în treburile altuia”. Asta nu Îi face onoare lui Hristos și nu îți aduce nicio binecuvântare, dimpotrivă, judecata și disciplinarea (vezi 4:17). Dacă cineva suferă pentru că este creștin, să nu-i fie rușine, zice Petru. Dacă suferă pentru altceva, din vina lui, ar trebui să-i fie rușine. Cel ce suferă pentru că este creștin are de ales să se rușineze de numele lui Hristos sau să-L proslăvească pe Dumnezeu sub numele acesta. Când ești batjocorit pentru Hristos, trebuie să acționezi și să răspunzi în așa fel încât Hristos să fie glorificat.

Ai suferit vreodată pe drept consecințele deciziilor greșite? Povestește.

În ce situații crezi că poate o soție creștină să sufere pentru deciziile ei neînțelepte și să creadă că suferă pentru Hristos? Dă exemple.

Poți suferi la serviciu pentru că nu îți faci treaba bine și să crezi că suferi pentru că ești creștin? Argumentează.

Cum putem distinge că suferim cu adevărat pentru Hristos și nu pentru nechibzuința noastră?

1 Petru 4:17-19 Judecata stă să înceapă...

*Căci suntem în clipa când
judecata stă să înceapă
de la casa lui Dumnezeu.
Și dacă începe cu noi,
care va fi sfârșitul celor ce nu ascultă
de Evanghelia lui Dumnezeu?
Și dacă cel neprihănit scapă cu greu,
ce se va face cel nelegiuit și cel păcătos?
Așa că
cei ce suferă după voia lui Dumnezeu,
să-și încredințeze sufletele credinciosului Ziditor,
și să facă ce este bine.*

ADEVĂRUL APROFUNDAT ȘI APLICAT

Harul în adâncime și în acțiune (Ezra 7:10; Iacov 1:25)

Pentru a fi înțelese corect versetele 17 și 18 trebuie puse în contextul lor, și chiar într-un context mai larg, al întregii Scripturi. Ideea generală ar fi că ceea ce se manifestă acum în lume este judecata lui Dumnezeu care pentru Biserică înseamnă purificare, disciplinare, curățire, creștere (1:6, 4:12), iar pentru lumea care nu ascultă de evanghelie înseamnă condamnare.

Cuvântul *judecata* folosit de Petru aici nu înseamnă în mod necesar „condamnarea”, ci este un termen cu un înțeles mai larg, care se poate referi la o judecată cu verdict pozitiv sau negativ, o judecată care are de a face cu disciplinarea, la fel de bine ca și cu condamnarea.

Unii cercetători biblici interpretează acest pasaj prin prisma a două pasaje din Vechiul Testament, și anume Ezechiel 9 și Maleahi 3. În Vechiul Testament expresia *casa lui Dumnezeu* se referă de fiecare dată la clădirea templului și nu la poporul lui Dumnezeu care

vine în templu. În Ezechiel 9 avem imaginea îngerilor chemați să pedepsească Ierusalimul. Înainte însă de a trimite pedeapsa, Dumnezeu îi pecetluiește cu un semn pe frunte pe oamenii care suspină și gem din pricina păcatelor care se săvârșesc în Ierusalim. După aceea le dă poruncă îngerilor să nimicească și le spune „să nu vă atingeți de niciunul din cei care au semnul pe frunte. Începeți însă cu Locașul meu cel sfânt”. Este aceeași expresie folosită și de Petru, a judecății care începe de la casa lui Dumnezeu. Și 1 Petru 4:17 și Ezechiel 9:6 menționează slava lui Dumnezeu înainte și după această judecată (1Petru 4:14 și 5:1; Ezechiel 9:3 și 10:4). Judecata din Ezechiel începe cu bătrânii, iar Petru își continuă textul epistolei adresându-se bătrânilor (*prezbiterilor*).

Se poate ca în mintea lui Petru să fi fost această imagine a judecății din Ezechiel 9 când a scris acest pasaj, indicând că judecata lui Dumnezeu începe cu casa lui Dumnezeu, care acum este Biserica, cu bătrânii casei lui Dumnezeu, care acum sunt prezbiterii, și continuă cu cei din afara Bisericii. Pentru Biserică, judecata lui Dumnezeu înseamnă încercare de foc, care curățește poporul lui Dumnezeu, dar nu-l distruge.

Cum se manifestă judecata lui Dumnezeu în Biserică astăzi?

Ce rol are disciplina în biserica locală? (Ioan 15:1-2; 1 Corinteni 4:18-5:13)

În ce constă disciplina biblică?

Matei 18:15-17

2 Tesaloniceni 3:6-15

1 Corinteni 11:28-32

Evrei 12:4-11

Galateni 6:1-4

2 Corinteni 2:5-11

Prin cine disciplinează Hristos în biserica locală? (Tit 1:12-13; 2 Timotei 4:1-2; 1 Tesaloniceni 5:14)

Această imagine a judecății care începe de la casa lui Dumnezeu își mai găsește un corespondent în Vechiul Testament, respectiv Maleahi 3. În acest pasaj apar expresiile „templul”, „solul legământului”, „curățire prin foc”, „judecată”, „curățirea fiilor lui Levi”. Atât limbajul, cât și conceptele lui Petru par a fi inspirate din aceste două pasaje din Vechiul Testament. Domnul Însuși acționează ca unul care purifică prin foc pe preoții Lui, astfel încât să aducă jertfe plăcute lui Dumnezeu. Apoi judecata care începe cu casa lui Dumnezeu trece la necredincioși, dar nu ca un foc purificator, ci ca o judecată de condamnare, exact ceea ce Petru spune în versetul 17.

Dacă destinatarii lui Petru se întrebau ce se întâmplă oare cu lumea aceasta, de ce suferim noi, cei credincioși, iar cei necredincioși o duc bine, Petru le răspunde: Lumea aceasta este sub judecata lui Dumnezeu deja, judecată care a început cu voi, casa lui Dumnezeu, ca testare și purificare a credinței și se va continua cu judecarea celor necredincioși și condamnarea lor definitivă. Așa că nu trebuie să vă mirați, zice Petru, de încercarea de foc din mijlocul vostru, care a

venit peste voi, ca să vă încerce. Duhul slavei care este mesagerul lui Dumnezeu în mijlocul vostru se odihnește peste voi, așa că bucurați-vă în prezența Lui. Iar în ce-i privește pe cei care vă fac să suferiți, stați fără teamă că vor ajunge sub judecata lui Dumnezeu. Versetul 18 este citat din Proverbe 11:31. Focul sfințeniei lui Dumnezeu este așa de puternic, încât chiar și cel drept, cel credincios simte durere în procesul de disciplinare. Pe când cel păcătos va simți nimicirea eternă prin același foc al sfințeniei divine.

Caută pasaje din Noul Testament care vorbesc despre judecata celor necredincioși?

Care este scopul acestei judecăți a necredincioșilor? (Matei 25:31-46)

Cum poți scăpa de judecata lui Dumnezeu care aduce condamnarea finală? (Ioan 5:24)

Concluzia lui Petru este una dublă pentru cei ce suferă după voia lui Dumnezeu: să-și încredințeze sufletul credinciosului Ziditor, pe de o parte, și să facă binele, de cealaltă parte. În relație cu Dumnezeu, credinciosul care suferă trebuie să aibă încredere că Dumnezeu este credincios și nu îngăduie o încercare mai mare decât poate suporta și, de asemenea, are un scop bun în suferință și nu unul distructiv. În relație cu cei care îi fac răul, credinciosul trebuie să răspundă cu bine. Această imagine a lui Isus pe cruce corelată cu

Avem aici imaginea lui Isus de pe cruce (vezi Luca 23:46) în care, în timp ce suferea după voia lui Dumnezeu, Isus spune două lucruri: „Tată, în mâinile Tale Îmi încredințez duhul!” și „Tată, iartă-i că nu știu ce fac!”

expresia „să-și încredințeze sufletul” transmite ideea că sufletul credinciosului continuă să trăiască chiar și după ce trupul este distrus. Aceasta este perspectiva adecvată din care putem înțelege rostul suferinței temporare.

Ce înseamnă în contextul suferinței că Dumnezeu este *credinciosul Ziditor*?

Cum pot să-mi încredințez sufletul în mâna Lui? (Cf. Psalm 37:3-13; Luca 23:46)

Ce se întâmplă dacă nu-mi încredințez sufletul în mâna Domnului atunci când sufăr, ci încerc să gestionez singur situația? De ce?

Ce bine pot face pentru cei care mă batjocoresc?

Cum găsim resurse să-i iertăm pe cei ce ne produc suferință?

Ce rol are credința în viața veșnică în gestionarea nedreptăților de pe pământ?

În ce fel ne ajută promisiunea răsplătirii veșnice atunci când avem de pierdut pentru credința noastră în Hristos?
